

Всѣка нощъ той слушаше, какъ Тарторътъ учеше дяволчетата да правятъ злини на хората.

— Ти ще ги научишъ да варятъ люта ракия, ще ги напоишъ съ нея и следъ това ще ги накарашъ да се избиятъ, — казваше Тарторътъ на едно дяволче и подсвирваше съ свирката. То поклащаше одобрително глава и хукваше по свѣта навънъ

— Ти ще научишъ хората да крадятъ! — казваше на друго дяволче и пакъ подсвирваше. Дяволчето като че ли добиваше крила отъ свирката и хукваше и то като стрела.

— Ти ще ги научишъ да си завиждатъ единъ на други! — казваше на друго дяволче.

Да се мразятъ!

Да бждатъ жестоки!

Да се биятъ родни братя! И все подсвиркваше на всѣка дума.

И дяволчетата полетяваха и чакъ призори се връщаха доволни и радостни отъ успѣхитѣ си.

И разказваха тѣ на Тартора колко сълзи и колко кръвъ сж пролѣли по села и по градове. А Тарторътъ потриваше ржце, надуваше свирката и се хилѣше край клетката на Страхила.

* * *

Но презъ една вечеръ най-малкото дяволче забрави да заключи желѣзната клетка. Страхилъ забеляза това и се зарадва.

Той знаеше, че и тази нощъ Тарторътъ дълбоко ще спи. Навънъ, по свѣта се биеха милиони хора. Горѣха села и градове. Рѣки отъ кръвъ течаха. И Тарторътъ доволенъ лѣгаше и заспваше дълбоко.

Къмъ полунощъ, когато дяволчетата се бѣха прѣснали по широкия свѣтъ, да правятъ злини и когато Тарторътъ спокойно хъркаше, Страхилъ тихо отвори вратата на клетката. Приблужи на прѣсти до Тартора, взе му свирката и голѣмия ключъ отъ вратата и предпазливо трѣгна. Той тихичко отключи вратата и само за нѣколко минути изкочи навънъ отъ пещерата.

Той видѣ пакъ гората. Тя бѣше зелена. Птици пѣеха изъ нея. Вѣтрецъ полюшваше клонкитѣ и тѣ шумѣха.

Страхилъ премина гората. Премина и нивитѣ, по които се люлѣше като златно море жълтата рѣжъ. После отиде на оня баиръ, дето нѣкога бѣше загубилъ бѣлото си агънце. Той се спрѣ тамъ. Нѣколко сълзи се търкулиха отъ очитѣ му.

И Страхилъ трѣгна по широкия свѣтъ.

На единъ голѣмъ кръстопѣтъ той счупи свирката на дявола, счупи неговата невидима сила.

И радостенъ Страхилъ трѣгна по свѣта, увѣренъ, че нѣма да има вече злини на зетята.

Владимиръ Русалиевъ